

LAUREN ST JOHN

DEEL 1

STORM
Het paard van
een dollar

GOTTMER

LAUREN ST JOHN

STORM

Het paard van een dollar

GOTTMER

Haarlem

© 2012 Lauren St John

De oorspronkelijke uitgave van dit boek verscheen onder de titel
The one dollar horse bij Orion Children's Books te Groot-Brittannië

Voor het Nederlandse taalgebied/Voor deze uitgave:

© 2015 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV,
Postbus 317, 2000 AH Haarlem (e-mail: post@gottmer.nl)
Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit
van de Gottmer Uitgevers Groep BV

Vertaling: Hanneke Majoor

Tekstredactie: Linda Modderkolk

Omslagontwerp: Orion Children's Books

Omslagbeeld © Dimitar Hristov

Zetwerk: Rian Visser Grafisch Ontwerp, Haarlem

ISBN 978 90 257 6034 2

ISBN 978 90 257 6035 9 (e-book)

NUR 283, 284

www.gottmer.nl

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden vervaelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn redacteur Fiona Kennedy,
wier vertrouwen en steun mijn leven hebben veranderd.

1

CASEY GEBRUIKTE DE OREN van haar paard als vizier in de aanloop naar de sprong, zoals een scherpschutter op zijn doel mikt over de loop van zijn geweer. Zelfs van een afstand leek de hindernis gigantisch: Mount Everest in miniatuur. Hij was versierd met bloesems en struiken, maar de beruchtste hindernis van de Badminton Horse Trials leek er niet minder erg door. Ruiters die er waren gevallen, hadden hem de bijnaam Muur van Angst gegeven. Als ze hem overleefde, had ze een goede kans om het belangrijkste kampioenschap te winnen. Zo niet...

‘Ritme en balans, ritme en balans,’ zei Casey tegen zichzelf. ‘Vertrouw op je paard, vertrouw op jezelf.’

Hoe dichterbij ze kwam, hoe groter de hindernis leek te worden – een hoog oprijzend monster.

‘Kom op jongen, je kunt het,’ zei Casey bemoedigend en ze spoorde haar paard aan.

Maar Patchwork had er genoeg van. Hij had vandaag al heel wat mensen moeten rondzeulen: een snotneus die niet ophield hem te schoppen, een vrouw maat dubbeldekker en een jongen die weigerde zijn pepermuntjes te delen. Hij was echt niet van plan om nu ook nog over die gruwel daar voor hem te springen. Hij ontdekte een directe lijn van de buitenbak naar zijn stal, waar zijn eten op hem wachtte. Patchwork veranderde zo plotseling van richting dat hij de

hoop rommel die de hindernis voor moest stellen nog net een flinke beuk gaf. Je kon de herrie drie straten verder horen.

Uit het kantoor klonk de doordringende stem van mevrouw Ridgeley, beginnend met een gil en uitlopend in het gebulder dat haar handelsmerk was. 'Wie heeft mijn bloemen weggehaald? *Waar* is mijn goeie stoel? Waar...? Casey! CASEY BLUE! ALS JE MIJN KANTOOR WEER HEBT GEPLUNDERD ZODAT JE KUNT DOEN ALSOF JE OP BADMINTON RIJDT, VERMOORD IK JE!'

Manege Hope Lane stond bij iedereen bekend als Hopeless Lane, al zei niemand dat hardop binnen gehoorsafstand van mevrouw Ridgeley. De weg vol kuilen die erlangs liep heette weliswaar Hope Lane, maar een minder hoopgevende plek was nauwelijks voor te stellen. De manege lag tussen een gifbelt en een rij vervallen winkels – een tweehandselektronicawinkel, een afhaalchinees, een kapper en een autowasstraat waarvan Casey zeker wist dat het een dekmantel was voor een handeltje in gestolen auto's. De twaalf paarden en drie ezels onder de lusteloze bomen die de manege afschermden, vormden een laatste wanhopige stelling tegen het oprukkende beton van de stad.

Nauwelijks een kilometer verderop lag het lieflijke, groene Victoria Park, waar de nieuwe, hippe bewoners van Hackney in coole cafés aan hun cappuccino nipten, modieuze kleren kochten, galeries zonder schilderijen be-

zochten en exotisch fruit en uitheemse groenten kochten op drukke straatmarkten. Maar het geld en die bruisende sfeer waren nog niet doorgedrongen tot Hopeless Lane. En ook niet tot die andere hotspot in Hackney trouwens: de beruchte Murder Mile, een drukke straat vol bendeleden, drugsdealers en legale en illegale immigranten.

Het was alsof de twee werelden door een onzichtbare muur van elkaar werden gescheiden. Soms ging er een deur in die muur op een kiertje open. Dan ving Casey een glimp op van dat heel andere leven en dacht ze even dat ze daar ooit bij zou kunnen horen. Maar dan sloeg de deur weer dicht, ondoordringbaar als die van een bankkluis. Dan werd Casey eraan herinnerd dat ze hier thuis hoorde: bij haar vader in Redwing Tower 414, op minder dan een steenworp afstand van Murder Mile, op school en bij de paarden van Hopeless Lane.

En toch zag Casey de manege helemaal niet als hopeeloos. Ook al had het een sjofele buitenkant en een verzakt staldak, het was voor veel mensen echt een plek van hoop, een toevluchtsoord. Ondanks al haar getier was mevrouw Ridgeley (niemand durfde haar ooit bij haar voornaam Penelope te noemen) een goede en zelfs inspirerende aanvoerder van het legertje verschoppelingen, zwervers, kansarme en kwetsbare mensen dat door goedwillende liefdadigheidsinstanties werd binnengebracht. Anderen wandelden, verward of misschien gewoon nieuwsgierig, zelf het erf op. En vaker wel dan niet voelden ze zich een beetje beter als ze weggingen, klaar om weer een dag het hoofd te bieden. Een van die mensen, een vrouw die dank-

zij haar liefde voor paardrijden de kracht had gevonden om op het rechte pad terug te keren, had tegen Casey gezegd dat je de eigenaresse van Hopeless Lane wel de patroonheilige van hopeloze gevallen kon noemen.

Voor haar instructeurs was mevrouw Ridgeley een moederfiguur. Voor Gillian, potig maar met een groot hart; Hermione, met lange bruine krullen en de houding van iemand die elke dag verwachtte te horen te krijgen dat ze eigenlijk een prinses was; en Andrew, een onnozel joch dat verliefd was op Hermione.

Voor Casey en de andere vrijwilligers was ze deels mentor, deels tiran.

‘CASEY BLUE!’ brulde mevrouw Ridgeley. ‘Waar heb je je verstoep?’

‘Kan ik u helpen, mevrouw Ridgeley?’ vroeg Casey onschuldig terwijl ze met een poetskist uit het halfduister tevoorschijn kwam. Ze had een van de andere vrijwilligers overgehaald Patchwork snel naar zijn stal te brengen zodat zij, gebruikmakend van de winterse schemering, de bloembakken, de stoel en de stretcher weer het kantoor binnen kon smokkelen.

Mevrouw Ridgeley keek kwaad naar haar op. Het was een pezige vrouw, met kortgeknipt blond piekhaar en een huid als een rimpelige perzik, en ze kwam nauwelijks tot Caseys borstkas. Maar wat ze in hoogte tekortkwam, maakte ze goed met een zeer krachtige persoonlijkheid.

‘Speel bij mij niet de vermoorde onschuld, meisje. Ik ken jouw streken. Ik heb al eerder gezegd dat ik het prima vind als je aan het eind van de dag, als de klanten weg zijn,

op Patchwork rijdt. Van mij mag je jezelf uitputten in je pogingen hem over een paar balken heen te krijgen. Maar ik accepteer niet dat je eigendom van de manege misbruikt om die idiote fantasieën van je na te spelen.'

Ze liep achter Casey aan Patchworks stal in en keek kritisch toe hoe ze zijn hoeven kalm en bekwaam schoonkrabde. Met vijftien en een half was Casey haar jongste vrijwilliger. Ze was lang voor haar leeftijd en ondanks haar smalle bouw bijna jongensachtig sterk. Maar de spanning van het laatste jaar was duidelijk af te lezen van haar bleke gezicht, dat schril afstak tegen haar bruine verwarde haren. Op het eerste gezicht was ze heel gewoontjes. Op straat konden duizend mensen langs haar heen lopen zonder haar op te merken. Alleen als je beter keek, viel de intense blik van haar grijze ogen op en kon je de blauwe ring om haar pupillen zien.

Onder die ogen zaten blauwe kringen die verraadden dat ze nachtenlang wakker had gelegen. Niet echt verrassend als je bedacht wat ze had doorstaan. God weet hoe het thuis was, zonder moeder en met *die* vader.

De stem van mevrouw Ridgeley werd zachter. 'Casey, je bent een van de meest getalenteerde vrijwilligers die we ooit op Hope Lane hebben gehad. Als je hard werkt en geen moeilijkheden veroorzaakt, beloof ik je dat ik zal proberen een beurs voor je te bemachtigen. Dan kun je volgende zomer, als je je school hebt afgemaakt, je instructeursexamen doen. Je zal een prima instructrice worden. We kunnen je hier goed gebruiken. Maar deze onzin, over steeds gekkere obstakels springen, dat moet stoppen. Anders...'

‘Anders wat?’ vroeg Casey, die gespannen rechtop ging staan.

Mevrouw Ridgeley kneep haar lippen op elkaar. ‘O, laat maar. Patchwork moet geroskamd worden en ik moet afsluiten. Doe de lichten uit als je weggaat.’

Terwijl ze de stoffige zwarte en vuilwitte vacht van Patchwork borstelde, dacht Casey na over het voorstel van mevrouw Ridgeley. Ze wist heel goed dat ze geen beter aanbod dan dit kon verwachten. Maar het was niet wat ze wilde. Al was ze nog zo dol op Patchwork, ze wist dat ze nooit tevreden kon zijn met een toekomst waarin ze op paarden als hij zou rijden: koppig, futloos en eigenwijs. Ze had er geen zin in om ouders en kinderen die alleen maar een uurtje vrij van zorgen wilden zijn te leren om ‘aan de teugel te rijden’ en diagonaal op te komen. Ze had niet de leiderschapskwaliteiten van mevrouw Ridgeley, noch Gillians passie voor lesgeven of Hermiones behoefte om door tientallen ponygekke kinderen aanbeden te worden.

Casey droomde ervan op een vurig paard over adembenemende hindernissen te springen. Ze droomde ervan ongelooflijke capriolen uit te halen en zo de belangrijkste wedstrijden in de eventing, het wedstrijdrijden in de ruitersport, te winnen: de Badminton Horse Trials, het Kentucky Three Day Event en de Burghley Horse Trials. Samen vormden ze het moeilijkst bereikbare doel van allemaal: de Grand Slam.

Natuurlijk had ze om die dingen te kunnen doen vrachtladingen geld nodig, glanzende, speciaal gefokte paarden, het prachtigste tuig, de mooiste laarzen en kleren, de beste

instructeurs... De lijst was eindeloos. En dat versterkte het argument van mevrouw Ridgeley over het loslaten van die 'idiote fantasieën'. Ze was bijna zestien. Bijna volwassen. Als ze haar leraren moest geloven, was het tijd om verstandig te worden en zich te richten op een realistische, haalbare carrière. Maar Casey had zich nooit goed kunnen schikken naar verwachtingen.

'Vijf minuten voor er wordt afgesloten,' riep Gillian over haar schouder terwijl ze voorbijliep.

'Fijne avond.'

'Later.'

Casey gaf Patchwork zijn laatste wortel voor die dag en klopte hem hartelijk op zijn stevige romp.

'Niet dat je het verdient,' zei ze tegen hem. 'Met het kleinste beetje moeite had je zo'n beetje over die hindernis kunnen stáppen. Het zag er eng uit, maar hij was niet eens een halve meter hoog. Een viersterrenpaard, een *Badminton*-paard, had zoiets kleins amper opgemerkt. Maar ja, die paarden hebben vleugels.'

Patchwork kauwde verder zonder enige aandacht aan haar vertrek te besteden. Zo lang geleden dat hij het zich niet eens meer herinnerde, was hij afgestompt door de leerlingen van Hopeless Lane en nu deed hij in zijn laatste jaren hetzelfde bij hen. Als er in zijn stal een bom was ontploft, dan nog had hij niet op of omgekeken.

Het was vrijdagavond. Buiten Hope Lane kolkte en bruiste het East End van Londen met een bedwelmende en tegelijk onheilspellende energie. Uit open deuren kwamen vlagen muziek op Casey af – Arabisch, Bollywood, Afri-

kaans en pop – samen met slierten illegale rook en flarden vreemde talen. Etensgeuren prikkelden haar zintuigen: Libanees, Koreaans, Chinees, Caraïbisch, Thaï, Grieks, McDonald's en elke mogelijke variatie op gefrituurde kip.

Met het water in de mond begon Casey te rennen om wat sneller thuis te zijn. Het kleine stukje van haar gezicht dat niet door haar capuchon bedekt werd, bevroor in de koude januariwind. Op de trappen voor het kille grijze gebouw waar ze woonde, was een groep jongens aan het worstelen en zuipen. Ze wachtte tot ze weg waren voor ze naar binnen ging. Redwing was dan wel niet de ergste flat uit de buurt, maar het was ook zeker niet de beste en Casey had geleerd dat je leven er een stuk makkelijker op werd als je zo min mogelijk mensen tegenkwam op een vrije vrijdagavond.

Toen ze over de galerij op de vierde verdieping naar nummer 414 liep, had ze het gevoel dat ze werd bekeken. De haartjes in haar nek gingen recht overeind staan. 'Ik kijk niet, ik kijk niet, ik kijk niet,' zei ze tegen zichzelf. Kijken was zwak. Kijken was laf.

Maar toen ze haar sleutel in het slot stak werd het gevoel zo overweldigend dat ze zich met een ruk omdraaide. Ergens bewoog een vitrage, maar verder was de galerij leeg. Er was niets en niemand te zien.

Casey zuchtte. Het was bijna vier maanden geleden dat haar vader uit de gevangenis was gekomen, maar ze raakte de angst die ze voelde toen hij nog opgesloten zat maar heel langzaam kwijt. Ze bleef in het donker staan tot haar hartslag weer normaal was. Toen draaide ze de sleutel om en ging naar binnen.

2

‘**H**A LIEVERD, GOED GETIMED. Het eten is over tien minuten klaar.’

Casey glimlachte. Haar vader wist elke dag tot op de minuut wanneer ze thuis zou komen. Op dinsdag-, vrijdag- en zondagmiddag was ze tot vlak voor zessen op de manege. Op maandag, woensdag en donderdag zat ze tot vijf uur op school. De zaterdagen waren minder voorspelbaar, want dan werkte ze van acht uur ’s morgens tot drie uur ’s middags in de Tea Garden en daarna ging ze naar mevrouw Smith voor koffie en zelfgebakken chocoladekoekjes. Meestal waren ze nog warm van de oven.

Met mevrouw Smith kon ze uren praten en tegen de tijd dat Casey thuiskwam zat ze zo vol met al het lekkers van de Tea Garden en mevrouw Smiths heerlijke koekjes dat ze geen hap meer door haar keel kon krijgen. Elke zaterdagavond ging haar vader op stap met de ‘jongens’, die allemaal boven de vijftig waren. Dat betekende dat Casey de flat voor zichzelf had en uren op de bank kon hangen, kijkend naar paardenfilms als *Secretariat* en *The Black Stallion* of naar dvd’s over de drie disciplines van eventing – dressuur, springen en crosscountry – afgewisseld met romantische films.

Ondanks dit vaste schema deed haar vader altijd alsof het toeval was dat ze tien minuten voor het eten thuis-

kwam, zeker omdat hij zo druk was geweest dat het nog maar net in hem was opgekomen om wat ingrediënten in de pan te gooien. Maar in werkelijkheid, wist Casey, was het tegendeel waar. Haar vader bracht zijn dagen door met het uitspellen van kranten of ronddolen op straat, op zoek naar werk. In de gevangenis hadden ze hem aangemoedigd om een boekhouddiploma te halen, ook al dacht hij zelf dat niemand een veroordeelde dief zou aannemen om de boekhouding te doen. Hij kreeg gelijk.

Inmiddels had haar vader zijn pogingen om werk als boekhouder te vinden opgegeven. Hij was bereid alles aan te pakken 'behalve stratenvegen of zwoegen boven een pan frituurvet', maar vier maanden na zijn vrijlating was hij nog steeds werkloos. Hij was verschillende keren bijna aangenomen, maar dan moest hij bekennen dat hij een strafblad had en was hij opeens niet meer geschikt voor die baan, had hij te veel ervaring, of juist te weinig, of hij was te oud, te langzaam, te relaxt of te gespannen. Twee keer kreeg hij te horen dat hij te kritisch was omdat hij weigerde slopende uren te draaien voor de helft van het minimumloon.

Inmiddels was hij wanhopig. Zijn zelfvertrouwen was flinterdun. Caseys thuiskomst was het hoogtepunt van zijn dag. Hoe hard hij ook probeerde nonchalant te doen, het geluk was van zijn gezicht af te lezen. In de rechtbank had het hem geen voordeel opgeleverd dat hij zijn emoties niet kon verbergen, maar het was een van de vele dingen die Casey leuk aan hem vond.

'Zo terug, pap. Even mijn handen wassen.'

Aan de keukentafel schepte Roland Blue dampende romige pasta in een schaal. Caseys vader was een lange man met een wat kromme rug, meestal gekleed in een versleten spijkerbroek en spijkerblouse. Het was niet de beste kok, maar hij genoot van het koken en kon uren in kookboeken neuzen die hij voor een paar centen in tweedehandswinkels op de kop tikte. Jamie Oliver, Madhur Jaffrey, Gordon Ramsay: hij vond ze allemaal goed. Omdat het geld nou niet bepaald voor het oprapen lag op nummer 414, misten er veel ingrediënten. Dat was een vaste grap geworden tussen hem en zijn dochter.

‘Wat eten we vanavond, pap?’ vroeg Casey dan.

‘Vegetarische kaasquiche.’

‘Mist er nog iets?’

‘Alleen rozemarijn, tomatenpuree, aalbessenjam en eh, de kaas.’

Er ontbraken specerijen in de curry’s van Madhur Jaffrey, er zat geen glazuur op de taarten van Delia Smith en bij de recepten van Gordon Ramsay misten er wel twintig ingrediënten.

Deze avond vroeg Casey: ‘Wat eten we, pap? Ziet er lekker uit.’

‘Jamie Olivers macaroni met kaas.’

‘Mist er nog iets?’

‘Alleen oregano, mozzarella, parmezaan, mascarpone en fontinakaas. Ik moest het doen met doorsneecheddar, opgepept met nootmuskaat.’

Casey nam een hap, het smaakte wel een beetje flauw. ‘Het is heerlijk, pap.’

‘Vind je?’ vroeg haar vader bescheiden. ‘Ik heb het in een mum van tijd in elkaar geflanst.’ Hij pakte de pepermolen. ‘Hoe was het vandaag?’

Casey haalde haar schouders op. ‘School was school. Patchwork was Patchwork. Mevrouw Ridgeley zei dat ik die onmogelijke droom om wedstrijdruiter te worden uit mijn hoofd moet zetten en me moet richten op iets praktisch, zoals het behalen van het instructeursdiploma.’

Haar vader legde zijn vork neer. ‘Wil je dat?’

‘Het is een mooie baan en de instructeurs op Hopeless Lane lijken het heerlijk te vinden. Nou ja, behalve Andrew dan, want die is eigenlijk alleen geïnteresseerd in Hermione. En ik zou in ieder geval met paarden werken, maar...’

‘Maar wat?’

‘Maar niks. Mevrouw Ridgeley heeft gelijk. Ik wil het aller-allerliefste op het beste paard over waanzinnige hindernissen springen in een wedstrijd tegen de beste ruiters van de wereld. Maar dat soort dingen gebeurt nooit met meisjes zoals ik. Ik moet die stomme droom uit m’n hoofd zetten.’

De uitdrukking op haar vaders gezicht veranderde. Hij boog voorover en nam haar beide handen in zijn grote, bruine, verweerde knuisten. Zijn helderblauwe ogen boorden zich in de hare.

‘Zo wil ik je nooit horen praten. Je moeder zou zich omdraaien in haar graf. Voor meisjes zoals jij is alles mogelijk, alles waar je van droomt. Misschien niet morgen, of volgende maand, of volgend jaar of het jaar daarna. Maar als je het met je hele hart wilt en je werkt er hard genoeg

voor en je gelooft er hard genoeg in, kun je alles bereiken. Dat weet ik zeker.'

Altijd als haar vader zo tegen haar praatte, en dat deed hij vaak, voelde Casey zich schuldig omdat ze dacht: maar hoe zit het dan met jou pap? Wat is er van *jouw* dromen terechtgekomen? Al dat wensen, dromen en hopen, en kijk waar dat is geëindigd.

Maar ze verwierp die gedachte meteen weer, want dat was precies wat haar vaders zus Erma ontelbare keren had gezegd in die acht maanden dat ze voor Casey had gezorgd terwijl haar vader in de gevangenis zat. Acht maanden van haar leven die Casey nooit meer terug zou krijgen. Ze wist zeker dat ze gek was geworden als mevrouw Smith en de paarden van Hopeless Lane er niet waren geweest.

Erma was een bemoeizuchtige vrouw die het allemaal goed bedoelde. De meeste tijd bracht ze door met het rond commanderen van haar slappe echtgenoot Ed en haar saaie dochters Chloe en Davinia in het Schotse Inverness. Caseys vader werd gearresteerd toen ze nog maar veertien was en Erma was in paniek naar Londen gevlogen om haar nichtje uit handen van Jeugdzorg te houden die klaar had gestaan om haar in een pleeggezin onder te brengen.

'Je bent een dromer, net als je vader,' had Erma tegen haar gezegd. 'Nee, je hoeft niet naar me te glimlachen. Het is niet als een compliment bedoeld, integendeel. Dromen geven mensen de verkeerde verwachtingen, brengen ze in de problemen. Je moeder was ook een dromer – niet echt verbazend aangezien ze Amerikaans was. Het zit in de genen. De schuld van Hollywood. Daar maken ze men-

sen wijs dat alles bereikbaar is voor iedereen. Je moeder heeft de waarheid op de harde manier leren kennen. Het ene moment leefde ze nog zo vrij als een vogeltje in New York met de droom schrijver te worden, en het volgende was ze tot over haar oren verliefd op je vader, straatarm en woonde ze naast een stel bendeleden in een huurflat in Hackney. Dat komt er nou van als je een dromer bent.'

Casey had dit zo vaak aan moeten horen dat ze niet eens meer de puf had om zich eraan te ergeren, of om haar vader te verdedigen door erop te wijzen dat hij toen haar moeder nog leefde een goede baan had gehad, als tuinman bij een school in de buurt. Ze zei zacht: 'Pap en mam waren zo verliefd op elkaar dat het ze niet kon schelen hoe en waar ze leefden, als ze maar samen waren. De eerste keer dat hij haar zag zei pap meteen: "Dat is het meisje met wie ik ga trouwen." Het was liefde op het eerste gezicht. Ik vind dat romantisch.'

'Liefde, het zou wat,' zei Erma smalend. 'Toen ik met je oom trouwde mocht ik hem amper, en na al die jaren zijn we nog steeds getrouwd.'

En jullie kunnen elkaar niet uitstaan, dacht Casey. Maar ze zei het niet. Wat had het voor zin?

'Je doet het nu ook weer, je bent weer in dromenland,' vitte Erma. 'Hou daarmee op, meisje. Word wakker en zie de werkelijkheid onder ogen. Wacht maar tot je van school bent en achter in de rij kunt aansluiten voor een uitkering. Dan sta je weer met beide benen op de grond. Je hebt diploma's nodig in deze wereld. KWA-LI-FI-CA-TIES. Als je zo blijft dromen eindig je nog als je vader, achter de tralies.'

Dat is waar *zijn* dromen hem gebracht hebben.'

Op een paar meisjes in haar klas na die er honderd procent van overtuigd waren dat ze een talentenjacht gingen winnen en van de ene op de andere dag dé nieuwe popsensatie zouden worden, waren haar vader en mevrouw Smith de enige twee mensen die Casey in haar hele bestaan had ontmoet die geloofden in het najagen van dromen en die haar aanmoedigden hetzelfde te doen.

'Aarde aan Casey. Aarde aan Casey.'

Casey giechelde omdat ze ineens doorhad dat ze midden in het gesprek met haar vader was afgedwaald. 'Sorry, pap. Lange dag. Oké, ik zal aan mijn dromen vasthouden tot ik een echte baan moet zoeken. Badminton, ik kom eraan!' Ze pakte de borden en begon aan de afwas. 'Je hebt me nog niks over jouw dag verteld. Hoe ging het vandaag?'

Haar vader straalde. 'Ik heb nieuws. Goed nieuws, voor de verandering.'

Toen pas realiseerde Casey zich dat hij al vanaf het moment dat ze binnenkwam popelde om haar iets te vertellen. 'Je hebt een baan!'

'Nou, nee, nog niet, maar het ziet er veelbelovend uit. Ik heb een sollicitatiegesprek voor een baan als leerling-kleermaker. Het verdient bar slecht, maar de vooruitzichten zijn geweldig. Blijkbaar zijn goede kleermakers tegenwoordig nergens meer te vinden. Stel je voor, Casey, misschien maakt je ouwe vader nog eens met de hand genaaide wedstrijdasjes voor je als je beroemd bent geworden.'

Casey pakte een theedoek en begon af te drogen zodat ze de tegenstrijdige gevoelens kon verbergen die ze altijd

had in dit soort situaties. Aan de ene kant was haar vaders enthousiasme zo aanstekelijk dat het moeilijk was zich niet te laten meeslepen. Maar tegelijkertijd was er een stemmetje in haar hoofd dat hem, alsof hij een kind was, wilde waarschuwen niet te hard van stapel te lopen en zulke grote sprongen vooruit te maken. Een stemmetje dat hem aan vroegere mislukkingen wilde herinneren. Maar hij geloofde in haar en zij wilde verschrikkelijk graag in hem geloven.

Ze draaide zich glimlachend om. 'Dat is geweldig, pap. Je zou een fantastische kleermaker zijn, ze zouden gek zijn als ze je niet aannemen. Heb je verteld...'

Zijn gezicht betrok. 'Dat ik een veroordeelde inbreker ben? Nog niet, maar ik ga het wel doen. Casey... Ik vroeg me af... Wil je misschien meegaan naar dat sollicitatie-gesprek? Niet naar het gesprek zelf, maar naar de winkel van die kleermaker? Het zou echt helpen, weet je, om mijn zenuwen in bedwang te houden. Het is morgenmiddag, om kwart over drie. Ik weet dat je middagen met mevrouw Smith heilig zijn, maar hopelijk ben je maar een paar minuten later.'

Hij keek zo ernstig dat Casey meteen naar hem toe ging en haar armen om hem heen sloeg. 'Natuurlijk doe ik dat, pap. Geen probleem. Ik zou het niet willen missen.'